

Parshat Vayikra-Tzav
Grand Theft

Simon Wolf

Parshat Vayikra lays out the basic sacrifices that one can or might need to offer in the Mishkan or later in the Mikdash. It begins with a description of those Korbanot that are voluntary and concludes with those that are obligatory. The voluntary offerings are a priori (לכתחילה) sacrifices that one would possibly offer in order to enhance or strengthen their relationship with God or to convey thanksgiving or gratitude to God. Given their standing, they are, understandably, also paradigmatic sacrifices to which many of the other sacrifices make reference to when describing their processing.¹ On the other hand, the mandatory Korbanot that are mentioned later in the Parsha are a posteriori (בדיעבד) sacrifices that are required to deal with an unfortunate misdemeanor. Their purpose is to seek absolution for the misdeed and to rectify and restore one's relationship with God. With a cursory survey of the sacrifices enumerated, one can discern a pattern in the Torah's presentation of both the voluntary and obligatory Korbanot.

The first voluntary offering that the Torah presents is the Korban Olah (עולה), burnt-offering.² With the exception of its hide, the entirety of the sacrifice is placed on the altar (כולו לה')³ and hence its name, burnt-offering, though it might have been better described as a complete- or total-offering. It may only be brought from male unblemished animals (זכר תמים). The Torah first describes the proper presentation of an Olah that is offered from the cattle (בקר) and then the process for one that is presented from the flock animals (צאן), consisting of sheep and goats (כבשים ועזים)⁴. Within the category of Olah, it then continues

with the possibility of a fowl burnt-offering (עולת) sourced from turtledoves or young pigeons (תורים ובני יונה)⁵. Though in this instance, the gender and unblemished requirements are suspended for the bird offerings.⁶ The Torah follows the bird-offerings with the possibility of offering five different types of meal-offerings (מנחות)⁷. They are classified, similar to the Olah, as the most holy (קדוש קדושים) of offerings and consist of wheat-flour, oil and frank-incense.⁸ A portion of the meal-offering (לבונה) is presented on the altar and the remainder is eaten by the priests. The meal-offering may not contain any leavening or sweetness⁹ (See Parshat Vayikra – Sweet Thanks) and similar to all offerings must be salted.¹⁰

The Torah then proceeds to describe another category of voluntary offering known as the Korban Sh'lamim (קרבת שלמים), peace-offering, which might have been better translated as the shared-offering or wholesome-offering. Once again here, the Torah begins with the possibility of sacrificing a Sh'lamim from cattle (בקר)¹¹ and then from flock animals (צאן),¹² sheep¹³ or goats (כבשים ועזים)¹⁴. While there is a requirement that the sacrifice be an unblemished animal, there is no gender limitation.¹¹ Unlike the Olah, the Korban Sh'lamim is not sacrificed completely on the Mizbeach, but is instead parceled out to its different constituents. The Mizbeach receives the blood and fats (הדם והאימורין), the Kohanim are granted the right hind leg and the chest (החזה והשוק) and the owner keeps for himself the hide and the flesh (העור והבשר). It is categorized as a less holy offering (קדשים קלים) and therefore has looser requirements with regards to who may consume it, where it may be consumed and for what duration one may consume it.¹⁵ This completes the Torah's section on voluntary offerings.

¹ כאשר יורם משור זבח השלמים והקטירם הכהן על מזבח העלה: (ויקרא ד, י) ואת כל-חלבו הקטיר המזבחה כחלב זבח השלמים וכפר עליו הכהן מחטאתו ונסלח לו: (שם ד, כו) ואת-כל-חלבה: יסיר כאשר הוסר חלב מעל זבח השלמים והקטיר הכהן המזבחה לרים ייחם ליקוק וכפר עליו הכהן ונסלח לו: (שם ד, לא) ואת-כל-חלבה: יסיר כאשר יסור חלב-הפשט מזבח השלמים והקטיר הכהן אתם המזבחה על אש יקוק וכפר עליו הכהן על-חטאתו אשר-חטא ונסלח לו: (שם ד, לה) ² אם-עלה קרבנו מן-הבקר זכר תמים יקריבנו אל-פנת אהל מועד יקריב אתו לרצנו לפני יקוק: (ויקרא א, ג) ³ וערכו בני אהרן הכהנים את הנתיחים את-הראש ואת-הפדר על-העצים אשר על-האש אשר על-המזבח: וקרבנו וכרעיו ורחץ במים והקטיר הכהן את-הכל המזבחה עלה אשה ריח-ניחוח ליקוק: (ויקרא א, ח-ט) ⁴ ואם מן-הצאן קרבנו מן-הכשבים או מן-העזים לעלה זכר תמים יקריבנו: (ויקרא א, י) ואם מן-העוף עלה קרבנו ליקוק והקריב מן-התרים או מן בני הינה את-קרבנו: (ויקרא א, יד) ⁵ מן העוף ולא כל העוף לפי שנאמר תמים זכר בבקר בכשבים ובעזים תמות זכרות לבמה ואין תמות זכרו בעוף יכול שיבש גפו ושנסמת עינו ושנקטעה רגלה תלמוד לומר מן העוף ולא כל העוף: (ספרא ויקרא – דבורא דדברה פרשה ו סוף פרק ז אות ג) ⁶ ונפש יי-תקריב קרבנו מנחה ליקוק סלת יהיה קרבנו ויצק עליה שמן ונתנו עליה לבנה: וכי תקרב קרבנו מנחה מאפה תגור סלת חלות מצת בלילת בשמן ורקיקי www.swdaf.com

מצות משתים בשמן: ואם-מנתה על-המנחת קרבנו סלת בלילה בשמן מצה תהיה: ואם-מנתה מרחשת קרבנו סלת בשמן תעשה: (ויקרא ב, א-ז) ⁸ והרים הכהן מן-המנחה את-אזקרתה והקטיר המזבחה אשה ריח ניחח ליקוק: והנותרת מן-המנחה לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי יקוק: (ויקרא ב, ט-י) ׀ העולה קדשי קדשים שחיתתה בצפון וקבול דמה בכלי שרת בצפון ודמה טעון שתי מתנות שהן ארבע וטעונה הפשט ונתוח וכליל לאישים: (משנה זבחים ה, ד) ⁹ כל-המנחה אשר תקריבו ליקוק לא תעשה חמץ פי כל שאר וכל-דבש לא-תקטירו ומנו אשה ליקוק: (ויקרא ב, יא) ¹⁰ וכל-קרבן מנחתך במלח תמלח ולא תשבית מלח ברית אלהיך מעל מנחתך על כל-קרבנו תקריב מלח: (ויקרא ב, יג) ¹¹ ואם-זבח שלמים קרבנו אם מן-הבקר הוא מקריב אם-זכר אם-נקבה תמים יקריבנו לפני יקוק: (ויקרא ג, א) ¹² ואם מן-הצאן קרבנו לזבח שלמים ליקוק זכר או נקבה תמים יקריבנו: (ויקרא ג, ו) ¹³ אם-גשב הוא מקריב את-קרבנו והקריב אתו לפני יקוק: (ויקרא ג, ז) ¹⁴ ואם עז קרבנו והקריבו לפני יקוק: (ויקרא ג, יב) ¹⁵ שלמים קדשים קלים שחיתתן בכל מקום בעזרה ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע ונאלכין בכל העיר לכל אדם בכל מאכל לשני ימים ולילה אחד המורם מהם כיוצא בהן אלא שהמורם נאכל לכהנים לנשיהם ולבניהם ולעבדיהם: (משנה זבחים ה, ז)

The next portion begins to describe the obligatory offerings which are all subsumed under the larger category of Korban Chatot (קרבן חטאת), sin-offerings.¹⁶ They are sacrifices that atone for an unintentional sin (שגגה) committed that if it had been done intentionally would be punishable by Karet (כרת).¹⁷ The first offering mentioned is a bull (פר) that the Kohen Gadol (הכהן המשיח) is obligated to bring¹⁸ when he mistakenly renders a faulty decision for himself and then acts upon it.¹⁹ The sin-offering is solely the result of his personal violations, but due to his stature his sin-offering differs from that brought by a commoner.²⁰ That is followed by an identical sin-offering (פר העלם דבר של) that is the result of the Beit Din HaGadol (supreme-court) mistakenly permitting or instructing the people to violate a sin that if it had been done intentionally would be punishable by Karet (כרת).²² If the majority of the nation follows and acts upon their ruling, then they²³ must bring a bull (פר) sin-offering to atone for the transgression. These two sin-offerings are known as Chatot Pnimiyot (חטאות פנימיות) since their blood is sprinkled in the Heichal or Kodosh rather than on the outer altar. The Torah then describes the sin-offering that the leader or king of the nation offers for his unintentional violations.²⁴ He must offer a male-goat (שעיר) to atone for his misdeeds. All three of the aforementioned sin-offerings must be sourced from an unblemished male animal. It then shifts to discuss the sin-offering for a layperson who commits an unintentional violation.²⁵ They must bring an unblemished young female goat or sheep as their sin-offering.²⁶ The latter three

sin-offerings are known as Chatot Chitzoniyot since their blood is offered on the outer altar that is situated in the Temple court (עזרה).

After this the Torah discusses a sin-offering for three categories of violations; falsely denying one has testimony under oath (שבועת העדות),²⁷ violating one's oath (שבועת ביטוי)²⁸ or entering the Mikdash or consuming Kodashim while one is defiled (ביאת מקדש וקדשיו).²⁹ The Korban that is offered to atone for the violation of these sins is identical to the individual's sin-offering mentioned previously – an unblemished young female goat or sheep³⁰ – with a little twist. It has an affordability qualification (קרבן עולה ויורד). If the sinner does not have the economic means to afford an animal sacrifice, they may instead offer two birds, either turtledoves or young pigeons; one a sin-offering (חטאת העוף) and one a burnt-offering (עולת העוף).³¹ If the birds are still beyond their means, then they may offer a meal-offering (מנחת חטאת) in lieu of an animal or bird sin-offering.³²

The above provides an overview and a summary of the two major portions that begin Sefer Vayikra, voluntary and obligatory sacrifices. This larger division of the Parsha is easily discernible by the fact that these sections both open with the header, "And God said to Moshe saying (וַיִּדְבֶּר יְקֹוֹק)." ³³ The key to perceiving the internal pattern in these two broader categories (see included table) is found in the layout of the Parsha that describes the Korban Oleh V'Yored, the economically adjusted sin-offering. It establishes a hierarchy

¹⁶ דָּבָר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר: נָפֶשׁ כִּי-תִחַטָּא בְּשִׁגְגָה מִכָּל מִצְוֹת יְקֹוֹק אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָה וְעָשָׂה מֵאֲחַת מֵהֵנָּה: (ויקרא ד,ב).

¹⁷ כל המצות שבתורה שחייבין על דזון כרת ועל שגגתן חטאת היחיד מביא כשבה ושעירה והנשיא שעיר ומשיח ובית דין מביאין פר ובעבודה זרה היחיד והנשיא והמשיח מביאין שעירה ובית דין פר ושעיר פר לעולה ושעיר לחטאת: (משנה הוריות ב,ו).

¹⁸ אִם הִכָּהֵן הַמְּשִׁיחִים יִחַטָּא לְאַשְׁמַת הָעָם וְהִקְרִיב עַל חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא פֶּר בֶּן-בִּקְרָר תַּמִּים לִיקָוֹק לְחֲטָאתוֹ: (ויקרא ד,ג).

¹⁹ הורה כהן משיח לעצמו שוגג ועשה שוגג - מביא פר; שוגג ועשה מזיד, מזיד ועשה שוגג - פטור, שהוראת כהן משיח לעצמו כהוראת ב"ד לצבור. (הוריות ו: משנה ב,א).

²⁰ ...ת"ל: לאשמת העם, הרי הוא משיח כצבור, מה צבור אינו מביא אלא על העלם דבר עם שגגת מעשה, אף משיח אינו מביא אלא על העלם דבר עם שגגת מעשה. אימא: מה צבור הורה ונשאו אחריו בהוראתו חייבין, אף משיח כשהורה ועשו אחריו בהוראתו יהא חייבין: ת"ל: והקריב על חטאתו אשר חטא, על מה שחטא הוא מביא, ואין מביא על מה שחטאו אחרים. (הוריות ז).

²¹ וְאִם כָּל-עַדְתֵּי יִשְׂרָאֵל יִשְׁגּוּ וְנִעְלַם דָּבָר מֵעֵינֵי הַקֹּהֵל וְעָשָׂה אֶחָת מִכָּל-מִצְוֹת יְקֹוֹק אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָה וְנִשְׁמָו וְנִדְעָה הַחֲטָאת אֲשֶׁר חָטָא עֲלֵיהֶּ וְהִקְרִיבוּ הַקֹּהֵל פֶּר בֶּן-בִּקְרָר לְחֲטָאת וְהִבְיָאוּ אֹתוֹ לִפְנֵי אֱהִל מוֹעֵד: (ויקרא ד,יג).

²² אין חייבין אלא על העלם דבר עם שגגת המעשה וכן המשיח ולא בעבודה זרה אין חייבין אלא על העלם דבר עם שגגת המעשה אין בית דין חייבין עד שיוור בדבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת וכן המשיח ולא בעבודה זרה עד שיוור על דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת: (משנה הוריות ב,ג).

²³ הורה בית דין ועשו כל הקהל או רובן על פיהם מביאין פר ובעבודה זרה מביאין פר ושעיר דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר שנים עשר שבטים מביאין שנים עשר פרים ובעבודה זרה מביאין שנים עשר פרים ושנים עשר שעירים רבי שמעון אומר שלשה עשר פרים ובעבודה זרה שלשה עשר פרים ושנים עשר שעירים פר ושעיר לכל שבט ושבט פר ושעיר לבית דין הורה בית דין ועשו שבעה שבטים או רובן על פיהם מביאים פר ובעבודה זרה מביאין פר ושעיר דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר שבעה שבטים שחטאו מביאים שבעה פרים ושאר שבטים שלא חטאו מביאין על ידיהן פר ושעיר לחטאת: (ויקרא א,א) || וַיִּדְבֶּר יְקֹוֹק אֶל-

שאף אלו שלא חטאו מביאין על ידי החוטאים רבי שמעון אומר שמנה פרים ובעבודה זרה שמנה פרים ושמנה שעירים פר ושעיר לכל שבט ושבט ופר ושעיר לבית דין הורה בית דין של אחד מן השבטים ועשה אותו השבט על פיהם אותו השבט הוא חייב ושאר כל השבטים פטורים דברי רבי יהודה וחכמים אומרים אין חייבים אלא על הורית בית דין הגדול בלבד שנאמר (ויקרא ד) ואם כל עדת ישראל ישגו ולא עדת אותו השבט: (משנה הוריות א,ה).

²⁴ אֲשֶׁר נָשִׂיא יִחַטָּא וְעָשָׂה אֶחָת מִכָּל-מִצְוֹת יְקֹוֹק אֲלֵקָיו אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָה בְּשִׁגְגָה וְאָשָׁם: אִו-הוֹדַע אֵלָיו חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא בָּהּ וְהִבְיָא אֶת-קֶרְבָּנוּ שְׁעִיר עִזִּים זָכָר תַּמִּים: (ויקרא ד,כב-כג).

²⁵ ואם-גִּשָׁש אֶחָת תִּחַטָּא בְּשִׁגְגָה מֵעַם הָאָרֶץ בְּעִשְׂתָּהּ אֶחָת מִמִּצְוֹת יְקֹוֹק אֲשֶׁר לֹא-תַעֲשִׂינָה וְאָשָׁם: (ויקרא ד,כז).

²⁶ אִו הוֹדַע אֵלָיו חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְהִבְיָא קֶרְבָּנוּ שְׁעִיר עִזִּים תַּמִּים נֶקֶבָה עַל-חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא: ... ואם-גִּבְשָׁש יִבְיָא קֶרְבָּנוּ לְחֲטָאת נֶקֶבָה תַּמִּים: יִבְיָא: (ויקרא ד,כח-לב).

²⁷ וְנִפְשׁ כִּי-תִחַטָּא וְשִׁמְעָה קוֹל אֱלֹהִים וְהוּא עַד אִו רָאָה אִו יָדַע אִם-לֹא יָגִיד וְנִשָּׂא עֹוֹנוֹ: (ויקרא ה,א).

²⁸ אִו נָפֶשׁ כִּי תִשָּׁבַע לְבָטָא בְּשִׁפְתַיִם לְהִרְעוֹ אִו לְהִטִּיב לְכָל אֲשֶׁר יִבְטָא אֶתְּמָה בְּשִׁבְעָה וְנִעְלַם מִמֶּנּוּ וְהוּא יִדַּע וְאָשָׁם לְאַחַת מֵאֵלֶּה: (ויקרא ה,ד).

²⁹ אִו נָפֶשׁ אֲשֶׁר תִּגַּע בְּכָל-דָּבָר טָמֵא אִו בְּנִבְלַת חַיָּה טָמֵאָה אִו בְּנִבְלַת בְּהֵמָה טָמֵאָה אִו בְּנִבְלַת שָׂרֵץ טָמֵא וְנִעְלַם מִמֶּנּוּ וְהוּא יִדַּע וְאָשָׁם: אִו כִּי יִגַּע בְּטָמֵאת אָדָם לְכָל טָמֵאתוֹ אֲשֶׁר יִטָּמָא בָּהּ וְנִעְלַם מִמֶּנּוּ וְהוּא יִדַּע וְאָשָׁם: (ויקרא ה,ב-ג).

³⁰ וְהִבְיָא אֶת-אֲשָׁמוֹ לִיקָוֹק עַל חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא נֶקֶבָה מִן-הַצֹּאֵן כִּשְׁבָה אִו-שְׁעִיר עִזִּים לְחֲטָאת וְכֶפֶר עֲלֵיו הַכֹּהֵן מִחֲטָאתוֹ: (ויקרא ו,ו).

³¹ וְאִם-לֹא תִגִּיעַ יְדוֹ יְדֵי שֶׁה וְהִבְיָא אֶת-אֲשָׁמוֹ אֲשֶׁר חָטָא שְׁתֵּי תַרְסֵי אִו-שְׁנֵי בְנֵי-יוֹנָה לִיקָוֹק אֶחָד לְחֲטָאת וְאֶחָד לְעֹלָה: (ויקרא ז,ז).

³² וְאִם-לֹא תִשָּׂיג יְדוֹ שְׁתֵּי תַרְסֵי אִו לְשֵׁנֵי בְנֵי-יוֹנָה וְהִבְיָא אֶת-קֶרְבָּנוֹ אֲשֶׁר חָטָא עֲשִׂירַת הָאֶפֶק סֹלֶת לְחֲטָאת לֹא-יִשָּׂים עֲלֵיהֶ שֶׁמֶן וְלֹא-יִתֵּן עֲלֵיהֶ לְבֹנָה כִּי חֲטָאת הוּא: (ויקרא ה,יא).

³³ וַיִּקְרָא אֶל-מֹשֶׁה וַיִּדְבֶּר יְקֹוֹק אֵלָיו מֵאֶהֱל מוֹעֵד לֵאמֹר: (ויקרא א,א) || וַיִּדְבֶּר יְקֹוֹק אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: (ויקרא ד,א).

of animal (בהמה), bird (עוף) and then meal-offering (מנחה). Utilizing that as a paradigm, if one looks carefully at both the voluntary and obligatory sections, they will notice that within each there is a descending hierarchy of type of sacrifice, the economic cost of the Korban and the gender and type of animal offered.

Within the voluntary offerings, it begins with a burnt-offering (עולה) and the most holy (קֹדֶשׁ קָדָשִׁים) of offerings. It then moves on to describe the peace-offerings (שלמים) and less holy offerings (קדשים קלים). Looking at the burnt-offering (עולה) and the most holy (קֹדֶשׁ קָדָשִׁים) of offerings, it also begins with an animal offering, then discusses a bird offering and finally concludes with a meal-offering. Similarly, the animals discussed move from largest to smallest, cattle (פר), then flock animals (צאן – כבש ועז) and then birds. The difference in the value and size of the offerings, corroborating this hierarchy, prompts the famous saying from Chazal that it does not matter how big or small the offering is, all that matters is whether one's heart is for the sake of heaven (אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים).³⁴ This can also be seen with regards to gender where the animal sacrifices are all male and the birds can be either male or female. This pattern follows through to the Sh'lammim as well since it is the only Korban that can be brought from any animal (בקר וצאן) and from any gender (זכר ונקבה).

The obligatory sin-offerings demonstrate a similar layout. They begin with the most serious violators because of their standing, national religious figures and institutions such as the Kohen Gadol and the Sanhedrin as representatives of the nation. They both are required to offer the largest animal a male bull as their sin-offering. The next rung down is the king who is obligated to bring a male-goat as his sin-offering. Then moving on to the individuals, their sin-offering can be either a sheep or goat,

but it is a young female. As already mentioned above, the fluctuating sin-offering starts with an obligation to offer the individual's sin-offering, a young female sheep or goat, and then provides an economic dispensation for the alternative of sacrificing male or female birds and in cases of extreme poverty bringing a meal sin-offering.

All of this seems pretty straightforward and does a relatively good job of explaining the layout of Parshat Vayikra. The only little issue with this structure is that Parshat Vayikra does not end here. There is an additional addendum that introduces a new obligatory form of sacrifice, a guilt-offering (אשם), which seems to defy all the principles established above. While there are six guilt-offerings mentioned in the Torah,³⁵ only three appear here at the end of Parshat Vayikra. The first is a guilt-offering (אשם מעילות) brought when one misappropriates possessions of Hekdesh, items consecrated to God.³⁶ Next is a guilt-offering (אשם תלויו) that one is obligated to sacrifice when they have a doubt as to whether they have violated a transgression that, if known with certainty was abrogated, would result in the person being obligated to bring a sin-offering (אשם גזילות).³⁷ The last guilt-offering (אשם גזילות) described is a sacrifice of atonement for someone who denies under oath owing money to another party or being in possession of someone else's property.³⁸ The guilt-offering (אשם) is a type of sin-offering brought from a ram (איל), an unblemished male sheep in its second year of life, and inexplicably carries with it a minimum price of two Shekalim (בְּעֶרְכָּךָ כֶּסֶף – שְׁקָלִים). Hierarchically, that would have placed it between the bull (פר) of the Kohen Gadol and Sanhedrin and the goat (שעיר) of the king, yet it is instead found as an appendix to all of the sin-offerings. The problem is compounded by the fact that it is not clear what the difference between a guilt-offering (אשם) and a sin-offering (אשם) is since they are both brought as atonement for a sin.³⁹ It is clearly not because the guilt-offering (אשם) is a male animal and the

³⁴ נאמר בעולת בהמה אשה ריח ניחוח, ובעולת עוף אשה ריח ניחוח, ובמנחה אשה ריח ניחוח, לומר לך: אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים...ונאמר בשור הגס אשה ריח ניחוח, ובעוף הדק אשה ריח ניחוח, ובמנחה אשה ריח ניחוח, לומר לך: אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין את לבו לשמים (מנחות קי:). אמר ר' יצחק: מפני מה נשתנית מנחה שנאמר בה נפש? אמר הקדוש ברוך הוא: מי דרכו להביא מנחה? עני, מעלה אני עליו כאילו הקריב נפשו לפני. א"ר יצחק: מה נשתנית מנחה שנאמר בה חמשה מיני טיגון הלוי? משל למלך בשר ודם שעשה לו אוהבו סעודה ויודע בו שהוא עני, אמר לו: עשה לי מן חמשה מיני טיגון כדי שאהנה ממך. (מנחות קד:)

³⁵ זבחי שלמי צבור ואשמות אלו הן אשמות אשם גזילות אשם מעילות אשם שפחה חרופה אשם מזיר אשם מצורע אשם תלויו שחיתתן בצפון וקבול דמן בכלי שרת בצפון ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע ונאכלין לפניו מן הקלעים לזכרי כהונה בכל מאכל ליום ולילה עד חצות: (משנה זבחים ה:)

³⁶ נפש כִּי־תַמְעַל מֵעֵל וְחִטָּאָה בְּשִׁגְגָה מִקְדָּשֵׁי יִקְרָה וְהִבִּיא אֶת־אֲשָׁמוֹ לִיקְרָה אֵיל תָּמִים מִן־הַצֹּאן בְּעֶרְכָּךָ כֶּסֶף־שְׁקָלִים בְּשִׁקְלֵי־הַקֹּדֶשׁ לְאֲשָׁם: (ויקרא ה, טו)

³⁷ ואם־נִפְשׁ כִּי תַחֲטֵא וְעִשְׂתָּהּ אַחַת מִכָּל־מִצְוֹת יִקְרָה אֲשֶׁר לֹא תַעֲשֶׂינָה וְלֹא־יָדַע וְאֲשֶׁם וְנִשְׂא עֹנֹו: וְהִבִּיא אֵיל תָּמִים מִן־הַצֹּאן בְּעֶרְכָּךָ לְאֲשָׁם אֶל־הַכֹּהֵן וְכָפַר עָלָיו הַכֹּהֵן עַל שִׁגְגָתוֹ אֲשֶׁר־שָׁגָג וְהוּא לֹא־יָדַע וְנִסְלַח לוֹ: (ויקרא ה, יז-יח)

³⁸ נִפְשׁ כִּי תַחֲטֵא וּמַעְלָה מֵעַל בִּיקְרָה וְכֹלֵשׁ בְּעֵמִיתוֹ בְּפִקְדוֹן אוֹ־בִתְשׁוּמַת יָד אוֹ בְגָזֵל אוֹ עֶשֶׂק אֶת־עַמִּיתוֹ: אוֹ־מִצָּא אֶבְדָּה וְכֹחֵשׁ בָּהּ וְנִשְׁבַּע עַל־שִׁקְרָה עַל־אֶחָד מִכָּל אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה הָאָדָם לַחֲטָא בְּהֵנָה...וְאֶת־אֲשָׁמוֹ יָבִיא לִיקְרָה אֵיל תָּמִים מִן־הַצֹּאן בְּעֶרְכָּךָ לְאֲשָׁם אֶל־הַכֹּהֵן: (ויקרא ה, כא-כ)

³⁹ והביא את אשמו לה' - נקרא הקרבן הזה אשם, כמו שאמר, בשקל הקדש לאשם. אבל והביא את אשמו לה', האמור למעלה (פסוק ו) בקרבן עולה ויורד, טעמו והביא את קרבנו לה', כי הקרבן הוא חטאת הוא, כמו שאמר (שם) כשבה או שעירת עזים לחטאת. ולא נתברר מה טעם יהיה שם הקרבן האחד חטאת ושם האחד אשם, וכולן יבאו על חטא. ולא נוכל לומר בעבור שהחטאת נקבה, כי יש חטאת זכר, שעירים ופרים. ואין לומר שיהא מפני חומר החטא, כי הנה המצורע מביא שני קרבנות, שם האחד חטאת והשני אשם...ועל דרך האמת עוד, הקרבן הבא נקבה על חטא יקרא חטאת, והזכר יקרא אשם. השעירים והפרים יקראו גם כן חטאת בעבור שהם לחטאת: (רמב"ן ויקרא ה, טו)

sin-offering (חטאת) is female since as was noted above there are also male sin-offerings (פר כהן) (משיח, פר העלם דבר של צבור, שעיר נשיא). It is also apparent that this addendum of guilt-offerings is distinct from the beginning of the Parsha since they are Parshiyot that begin with the refrain, "And God said to Moshe saying (וַיִּדְבֶּר יְקוֹקָהּ)",⁴⁰ which, as mentioned earlier, introduces and delineates the first two sections of the Parsha of voluntary and obligatory sacrifices.

The Ramban suggests that the names of the sacrifices underlie their particular purpose and thereby also indicate and highlight their differences.⁴¹ He suggests that the etymology of the word Chatat (sin-offering) is from the root Chet (חטא) which means to deviate or to miss,⁴² and in this case indicates one who unintentionally, through a lack of proper care, has deviated from the proper path or missed the target by failing to keep one of God's precepts. On the other hand, the word Asham (guilt-offering) derives from Shamem (שמם), desolation or destruction,⁴³ which indicates something serious that the violator deserves to be (or already is) ruined or destroyed for because of their misdeed. The Asham serves to shield them from that outcome. Obviously, the Asham Me'ilot (אשם מעילות) which is the result of unintentionally misappropriating Hekdesh, or in essence stealing from God, is a serious violation that might appropriately require an added measure of atonement to stave off possible ruination resulting from that transgression. The Asham G'zeilot (אשם גזילות) is brought even for willful (מזיד) denials of monetary obligations under oath which is a much more serious misdeed than an unintentional violation and would sensibly

require the added protection of the Asham. The last Asham found in the Parsha, the Asham Talui (אשם תלוי), is offered in a case where one is in doubt as to whether they committed an unintentional transgression and it requires an Asham to atone in order to indicate the seriousness of the issue. One is more likely to dismiss or ignore a questionable violation, therefore the Torah, in order to draw this person's attention to the seriousness of the matter, was more strict with a person uncertain about their violation (החמיר עליו הכתוב בספקו יותר), requiring them to bring a two Shekel Asham when for a known violation they would only have to offer a Chatat worth a Dankah (one forty-eighth the value of an Asham).⁴⁴ A minor problem with the Ramban's explanation is that the verb Ashem (אָשַׁם) also appears with regards to many of the sin-offerings (חטאות) and, similarly, the root (חטא) appears in the context of the guilt-offerings (אשמות). In response, the Ramban might claim that the names of the sacrifices are determinant and thereby define their principle purpose despite the interspersing of the words Ashem and Chatat amongst both the Parshiyot of the guilt and sin-offerings.

Another possible suggestion as to why the Ashamot (אשמות) were segregated is because they address and focus on a pernicious and acute problem which is indicated by the utilization of the root Ma'al (מעל) to describe the violations perpetrated to warrant an Asham. With regards to the Asham Me'ilot (אשם מעילות), the verb Ma'al (מעל) is used to describe the transgression and is translated as misappropriated,⁴⁵ trespassed⁴⁶ or had disregard for,⁴⁷ those items consecrated to God

⁴⁰ וַיִּדְבֶּר יְקוֹקָהּ אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (ויקרא ה,יד,והכ),

⁴¹ ...והנראה בעיני, כי שם אשם מורה על דבר גדול אשר העושו יתחייב להיות שמם ואבד בו, מלשון האשימם אלקים (תהלים ה,יא), ויאשמו נאות מדבר. וכן תאשם שומרון כי מרתה באלקיה (הושע יד א), וכן אשמים אנחנו (בראשית מב כא), נענשים. (חטאת מורה על דבר נטו בה מן הדרך, מלשון אל השערה ולא יחטיא בעושים. כ.ו.) והנה אשם גזלות ואשם שפתה חרופה, בעבור שהם באים אף על המזיד יקרא קרבנם אשם, וכן אשם הנזיר. אבל אשם מעילות אף על פי שהוא בשוגג, בעבור שהוא בקדשי ה' יקרא הקרבן אשם, כי החטא (הגדול) [גדול] יתחייב להיות אשם בו, כאשר יקרא מעילה; וענין המצורע, בעבור שהמצורע חשוב כמת והנה הוא כבר שמם ואבד, ויקרא קרבנו הראשון אשם, שיגין עליו מן האשמה אשר הוא שמם בה, והשני חטאת שהוא מכפר שגגותיו; וטעם אשם תלוי, מפני שבעליו סבור שאין עליו עונש כי לא נודע שחטא, מפני זה החמיר עליו הכתוב בספקו יותר מודאו, והצריכו איל בכסף שקלים, ואילו נודע חטאו היה מביא חטאת בת דנקא וקראו אשם לאמר שהוא בשני סלעים כאשמות החמורים, לרמוז לו שאם יהיה נקל בעיניו ולא יביא כפרתו שמם יהיה בעונו. זה טעם אשם הוא אשם חטאת לה' (ספוק יט). יאמר כי הקרבן הזה אשם" שהוא בא על הספק אשם הוא, כי אשום אשם לה' היודע כל תעלומות, ואם אולי חטא לו יענישונו. וכן מה שאמר למעלה, והביא את אשמו, בעבור כי מן הנזכרים מזידין, כגון שבעות העדות, יזכר בו אשם, והוא חטאת: ... (רמב"ן ויקרא ה,טו)

⁴² מִכְּלוּ הַעֵם הַזֶּה שְׁבַע מְאוֹת אִישׁ בְּחֹזֶר אֶשֶׁר יִדְ-יְמִינוּ כִּלְזֶה קִלְעַ בְּאַבְן אֶל־הַשַּׁעֲרָה וְלֹא יִחָטָא: (שופטים כ,זט)

⁴³ עַל־כֵּן אָלֶּה אֶלְהָה אֶרְצָךְ וְיֵאֱשָׁמוּ יִשְׂרָאֵל בְּהָ עַל־כֵּן חָרַו יִשְׂרָאֵל וְנִשְׂאָר אֲנֹשׁ מִצֵּעַר: (ישעיהו כ,י) וְכִתְּשִׁים שְׁמֵרֹנִי כִּי מִרְתֵּה בְּאֵלְקִיָּה בְּחֵרֵב יִפְלוּ עַל־לִבָּם יִרְשְׁשׁוּ וְהִרְזִיתִיו יִבְקְעוּ: (הושע יד,א)

⁴⁴ והא דאמר' דמצאת הכוכבים ואילך הוא לילה דוקא ג' כוכבים בינונים אבל פחות לא הוו לילה דאמר' במס' שבת (ד' לה ב) כוכב א' יום ב' בין השמשות ג' לילה

ואמרין עלה לא כוכבים גדולים הנראים ביום ולא כוכבים קטנים הנראים בלילה אלא בינונים וכיון שכן ואין הכל בקיאות בין (בינונים לקטנים) צריך לזיהר עד שיראו הקטנים וכן במוצאי שבת צריך לזיהר ג"כ שלא לעשות שום מלאכה עד שיראו ג' כוכבים קטנים ואם הוא יום מעונן ימתין עד שיצא הספק מלבו ובע"ש ג"כ אם הוא יום ימלא לעשות המצות ע"ד ההרגל הספק יותר מהודאי וכן מצינו שהלביא חטאת מביא חטאת ואמרין (זבחים ד' מח א) דחטאת דנקא כלומר שאפי' לא יהיו דמי כשבה או שעירה שביאי לחטאת אלא דנקא ד' לו בזה ודנקא היא מעה והוא שתות הדינר כדאמר' (קדושין דף יב א) שש מעין כסף דינר ואם מביא אשם על הספק כגון שהיו לפניו ב' חתיכות אחת של שומן ואחת של חלב ואכל אחת מהן ואינו יודע איזה מהן אכל (זבחים שם וכריתות ד' כו: במשנה) צריך להביא ב' סלעים שהם מ"ח מעין כי הסלע ד' דינרים והדינר ו' מעין אישיתך דב' סלעים הוו מ"ח מעין ועל הודאי סגי במעה א' בלבד והטעם בזה למה החמירו על הספק יותר מן הודאי אומר מורי הרב שהוא מפני שעל הודאי משים האדם החטא אל לבו ודואג ומתחרט עליו וחוזר בתשובה שלימה אבל על הספק עושה סברות ואומר אותה חתיכה שאכלתי אולי היתה מותרת ולא ישית אל לבו לשוב ולזה החמירו בו יותר: (תלמידי רבינו יונה ברכות א: בדפי בר"ף)

⁴⁵ כי תמעל מעל - אין מעילה בכל מקום אלא שינוי, וכן הוא אומר (דה"א ה כה) וימעלו באלקי אבותיהם ויזנו אחרי אלהי עמי הארץ, וכן הוא אומר בסוטה (במדבר ה יב) ומעלה בו מעל: (רש"י ויקרא ה,טו ועיין בשפתי חכמים)

⁴⁶ תמעל מעל דבר שנתכסה עליו, מגזרת מעיל, והטעם כי חטאת הוא בקדשי השם יביא איל שהוא שוה כסף שקלים, ומעות רבים שנים: (אבן עזרא ויקרא ה,טו)

⁴⁷ תמעל מעל - ענין מעילה לרש"י הוא לשון העדר חששא ומניעת הדיק על המשה תעם הוא מגונה או לא, אם יקיפיד עליו זולתו או לא, והוא משרש על, לשון העלאה, שמעלה מחשבתו למעלה מן הדבר ואינו חושש לדייק בו (דאריבער וועג) ואינו ענין בזיון, שבבזיון מצות לבזות אבל במעילה אינו מכין לבזות רק שאינו חושש הדבר,

(נִפְשׁ כִּי-תִחַטָּא מֵעַל וְחִטָּאָה בְּשִׁגְגָה מִקְדָּשֵׁי יְקוֹק). In other words, or in layman's terms, it is theft from or deception of God. Interestingly enough, the Torah uses the exact same terminology to describe the sin that warrants an Asham G'zeilot (אשם גזילות), when one "...deals falsely or deceitfully with another in a matter of a deposit, or a pledge, or through theft, or has oppressed his neighbor by withholding funds, or falsely denies finding a lost item..."³⁸ There the Torah, surprisingly, terms this interpersonal sin as a defrauding of God (נִפְשׁ כִּי תִחַטָּא וּמֵעֵלָה מֵעַל) (בִּיקוֹק). Rabbi Akiva in the Torat Kohanim suggests that this is because the one who acts treacherously has committed a breach of trust between the parties to which only God is a witness and therefore a false denial is an affront to God.⁴⁸ One could further add that when queried, everyone knows that stealing from God is inappropriate or unacceptable. On the other hand, when it comes to stealing or deceiving one's fellow man, they don't see it as a violation of their relationship with God (see Yom Kippur – Kol Nidrei). By utilizing the same language to describe theft from God and man, the Torah is unequivocal in its viewing of interpersonal theft as a violation of God (וּמֵעֵלָה מֵעַל בִּיקוֹק). That inappropriate behavior towards others not only requires repayment of the misappropriated funds, but also demands that the individual seek atonement through a Korban that speaks to the severity of the violation and is identical to one offered when "stealing" from God.

The Rabbeinu Bachaye points to a nuanced difference between the language describing misappropriating Hekdesh and stealing from others.⁴⁹ With regards to stealing from God, it mentions the Me'ila before the Chet (נִפְשׁ כִּי-) (תִּמְעַל מֵעַל וְחִטָּאָה בְּשִׁגְגָה מִקְדָּשֵׁי יְקוֹק) whereas with regards to theft from others it reverses the

wording (נִפְשׁ כִּי תִחַטָּא וּמֵעֵלָה מֵעַל בִּיקוֹק). In both cases there clearly was an intent to defraud either the Temple treasury or a fellow human being for the word Me'ila (מעילה) implies deliberate wrong-doing. When the Torah uses the word Chet (חט), however, it describes a sin committed erroneously or inadvertently. With regards to a trespass against holy, sacred property, where no human being suffers from the intent to defraud, the Torah mentions the nature of the sin first as a "trespass." Though seeing that God did not "suffer" since one is never really able to steal from God, He is therefore able to treat the sin as if it had been committed unintentionally. However, where the sinner defrauds a fellow human being, the Torah emphasizes the sinful nature of the act by mentioning the word unintentional (תחטא) before defining the sin as a "trespass (מעל)" emphasizing the sinful, deliberate nature of the act. The Rabbeinu Bachaye offers other examples of phrases in Tanach that are identical, but reversed in order, and points out that the latter word carries the emphasis in both instances. While we only sought to equate sins against man to sins against God, he goes one step further and concludes that it is typical of the Torah to treat sins committed against one's fellow man as being even more difficult to atone for than sins committed against God directly.

While the emphasis on caring about others as much as one cares about their relationship with God might be the major reason for the Parshiyot Asham to be delineated separately, it may also be interesting to note that the three Ashamot discussed all deal with the challenges of theft and lying within different relationships. The first of which is between man and God (אשם מעילות) or more correctly between man and a faceless institution. People, who would otherwise not

ואמר במי מריבה על אשר מעלתם בי ר"ל לא חששתם לדייק תמיד בדברי הגדול האומר דבר, אני אמרתי ודברתם, ואתם הסכמתם אל ההכאה, דומה לכי התעללת בי דבלק שפירשוהו לשון גנאי וביזיון, וכן התעללתי במצרים, וקרב לומר שמענין זה כי עלית משכבי אביך כלומר בזית, ועומד נגד חללת דסיפי'. (הכתב והקבלה ויקרא ה,טו)

⁴⁸ רבי עקיבא אומר מה תלמוד לומר ומעלה מעל בה' לפי שהמלוה ולוה והנושא והנותן אינו מלוה ואינו לווה ואינו נושא ואינו נותן אלא בשטר ובעדים לפיכך בזמן שהוא מכחיש מכחיש בעדים ובשטר אבל המפקיד אצל חברו אינו רוצה שתדע בו נשמה אלא שלישי שביניהם בזמן שמכחיש מכחיש בשלישי שביניהם: (ספרא ויקרא - דבורא דחובה פרשה יב תחילת פרק כב אות ד ורש"י ויקרא ה,כא)

⁴⁹ נפש כי תמעול מעל וחטאה בשגגה מקדשי ה'. הקדים כאן בפרשת הקדש מעילה לחטא, ובפרשת פקדון ודברים שבין אדם לחברו הקדים חטא למעילה. הוא שאמר: נפש כי תחטא ומעלה מעל בה', וכן הזכיר כאן: "וחמישיתו", ובפרשת פקדון: "וחמישיתו", והטעם בכל זה כי לשון מעילה הוא מזיד, כאמר: (עזרא ט, ב) "ויד השירים והסגנים היתה במעל הזה ראשונה", ולשון חטא הוא השוגג, מלשון (שופטים כ, טז) "ולא יחטיא", ולכן הקדים בהקדש שהוא מחקי הקדוש ברוך הוא מעילה לחטא, ושם הדבר שוגג ועל כן אמר לשון חטא שהוא השוגג, אבל בחקי הבריות בתביעות שבין אדם לחברו הקדים חטא למעילה ושם הדבר זדון, ולפיכך הזכיר מעילה באחרונה, וכל זה מחסדי הש"י כי החמיר יותר בחקי הבריות בין זה לזה יותר ממה שהחמיר בחקי יתברך. והנה זה עקר גדול בלשון, והפרש עצום יש בין המלות בהקדמת המאוחר ובאחר המוקדם אף על פי שנראה שהכל אחד ואינו מעלה ומוריד, וכענין שכתוב (מלכים - א כ, יח) "תפשו חיים", ואמר "חיים תפשו", והוא מה שאמר בן דהד מלך ארם על העם שיצאו משומרון: "אם לשלום יצאו

תפשו חיים ואם למלחמה יצאו חיים תפשו", פירוש "תפשו חיים", תפשו אותם והניחו להם חיים, כלומר אל תהרגו, ופירוש "חיים תפשו", כי צוה להרגם ולתפוש חיותם מהם. ומצינו במקומות רבים שהקב"ה חזק משפט הנהגותיהן של בריות, אשר בין זה לזה וחס על כבודם יותר מכבוד עצמו, שכן מצינו באברהם ע"ה: (בראשית יב, ג), "ומקללך אאור", יחס הנקמה לעצמו ית' ואמר "אאור", ובכבוד עצמו אמר: (שמואל - א ב, ל), "כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו", ולא אמר "אקל". וכן בענין ירבעם כשהיה מקריב לע"ז לא יבשה ידו וכאשר הקל בכבוד הנביא ושלח ידו כנגדו יבשה ידו, הוא שכתוב: (מלכים - א ג, ד), "וישלח ירבעם את ידו מעל המזבח לאמר תפשוהו ותיבש ידו אשר שלח אליו ולא יכול להשיבה אליו". נמצאת למד שחס הקדוש ברוך הוא על כבוד נביאיו יותר מכבוד עצמו. וכן בענין החיל של מלך ארם לא הנו בסנורים בבואם כנגד הקדוש ברוך הוא כשהיו הולכים לבתי תועבותם לעבוד פסיליהם, וכשבאו כנגד אלישע לתפשו כתיב: (מלכים - ב ו, יח), "ויכם בסנורים כדבר אלישע". ומה שכתוב "וחמישיתו" בפרשת פקדון, יש לפרש שאחר שחטא "וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד" והוסיף על חטאתו פשע שנשבע על זה לשקר, ראוי שיוסיף חמישית הרבה. ודרשו ר"ל: שאין הכונה לשלם חמישיות הרבה בבת אחת, אבל בא לומר שאם היה מסרב ולא רצה לתת החומש, יתחייב לשלם חמישיות הרבה תחת הסרוב שלא רצה לשלם חומש אחד. ודרשו ר"ל: (ספרא ויקרא חובה פרק כב, ד) נפש כי תחטא ומעלה מעל בה', א"ר עקיבא מה ת"ל "ומעלה מעל בה'", לפי שכל מלוה ולוה אינו עושים אלא בעדים ובשטר, לפיכך כשהוא מחשב הוא מחשב בעדים ובשטר, אבל המפקיד לחברו אינו רוצה שידע בו אדם אלא השלישי שביניהם, לפיכך כשהוא מחשב מכחש בשלישי שביניהם. (רבינו בח"י ויקרא ה,טו)

steal from others, are many times apt to steal or deceive a faceless institution, for example the government, the school, the office or the synagogue, because of the lack of guilt when not having to face a particular person. They also might have a Robinhood justification for their theft since they are taking from the "wealthy and well-endowed" institution to provide for their "poor" selves. The next Asham describes the relationship of a person to themselves (אשם תלוי). As already noted above, the need to elevate the severity of a questionable violation is because people's natural tendency is to dismiss their guilt or convince themselves that despite the uncertainty nothing wrong really transpired⁴⁴ – it is the problem of deceiving oneself. The last Asham (אשם גזילות), as was already well elaborated upon, emphasizes the propensity of people to deceive and steal from others; cozily assuming that as long as their relationship with God is intact, it does not matter how they treat others. The segregated Parsha of the Ashamot, with its three different Korbanot, comes to dispel all these possible justifications for engaging in theft and deceit.

Theft is such a pervasive problem⁵⁰ that it is the only sin we mention in the short Vidui (confession) found in Neilah on Yom HaKippurim. There we beg God to help us to stop stealing (למען נחדל מעושק ידינו). The more severe punishment mete out to the violators of these three sins through the need for an Asham to provide atonement, which is above and beyond the normal sin-offering, is to emphasize and demand that one must have added awareness and vigilance with regards to these violations since honesty and treatment of others is so fundamental to our relationship with God.

תהלים פרק טו

- (א) מזמור לדוד יקום מי יגור באהלך מי יושן בְּהַר קֹדֶשׁ:
- (ב) הוֹלֵךְ תַּמִּים וּפְעֵל צְדָק וְדַבַּר אֱמֶת בְּלִבּוֹ:
- (ג) לֹא-רָגְלוֹ עַל-לִשְׁנוֹ לֹא-עָשָׂה לְרַעְיוֹ רָעָה וְחֶרְפָּה לֹא-נִשְׂא עַל-קִרְבוֹ:
- (ד) נִבְזָהוּ בְּעֵינָיו נִמְאָס וְאֶת-יְרֵאֵי יְקֹנָה וְכַבֵּד נִשְׁבַּע לְהַרְעֵה וְלֹא יִמַר:
- (ה) כִּסְפוֹ לֹא-נָתַן בְּנֶשֶׁךְ וְשִׂחַד עַל-נַפְשׁוֹ לֹא לָקַח עִשָׂה-אֵלֶּה לֹא יִמוּט לְעוֹלָם:

תהלים פרק כד

- (ג) מִי־עֲלָה בְּהַר-יְקֹנָה וּמִי־יָקֹם בְּמִקְוֹם קֹדֶשׁ:
- (ד) נָקִי כַפַּיִם וְבַר-לֵבָב אֲשֶׁרוֹ לֹא-נִשְׂא לְשׂוֹא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָה:

Shabbat Shalom

חובות

נדבות

חובות			נדבות				
זכר	פר	כהן משיח	ויקרא פרק ד חטאות (קדשי קדשים)	זכר	פר	עולת בהמה	ויקרא פרק א עולות (קדשי קדשים)
זכר	פר	העלם דבר של צבור		זכר	כבש		
זכר	שעיר	נשיא		זכר	עז		
נקבה	כבשה	יחיד	זכר או נקבה	תורים	ובני יונה	עולת העוף	
נקבה	שעירה			מנחת סולת			
נקבה	כבשה	חטאת בהמה	ויקרא פרק ה חטאת עולה ויורד (קדשי קדשים)	מנחת מאפה	תנור חלות	מנחות	ויקרא פרק ב מנחות (קדשי קדשים)
נקבה	שעירה			מנחת מאפה	תנור ריקין		
זכר או נקבה	תורים ו בני יונה			חטאת ועולת העוף	מנחת מחבת		
	מנחת חטאת	מנחה		מנחת מרחת		בהמה	ויקרא פרק ג שלמים (קדשי קלים)
זכר	איל	אשם מעילות	זכר או נקבה	פר			
זכר	איל	אשם תלוי	זכר או נקבה	כבש			
זכר	איל	אשם גזילות	זכר או נקבה	עז			

⁵⁰ אמר רב יהודה אמר רב: רוב בגזל, ומיעוט בעריות, והכל בלשון הרע. בלשון הרע סלקא דעתך? אלא, אבק לשון הרע. (בבא בתרא קסה.).